

ટાઢું ટબૂકલું

એક ડોશી હતી. તે એક કૂબામાં રહેતી હતી. વરસાદના દિવસો આવ્યા અને વરસાદ બહુ થયો. એટલે ડોશીના કૂબામાં ચારે કોર ચૂવા લાગ્યું, અને ઠેકાણે ઠેકાણે પાણીનાં ખાબોચિયાં ભરાઈ ગયાં.

ડોશીને ચૂવાથી બહુ જ ત્રાસ થવા લાગ્યો. ચૂવાનાં ટીપાં તેના શરીર પર પડતાં હોવાથી તે ઘણી કંટાળી ગઈ.

એક વાર એક સિંહ ડોશીના કૂબા પાછળ રાતનો લપાઈને ઊભો હતો. એવામાં ડોશીને પગમાં ઠેશ લાગવાથી ખાબોચિયામાં પડી અને શરીરે ટાઢું લાગવાથી બોલી :

હું સિંહલાથી ન બીઉ,

હું વાઘલાથી ન બીઉ;

બીઉ હું એક ટાઢા ટબૂકલાથી.

ડોશીને આવું બોલતી સાંભળી સિંહ વિચાર કરવા લાગ્યો : “આ ડોશી સિંહથી કે વાઘથી બીતી નથી, અને ટાઢા ટબૂકલાથી બીએ છે – ત્યારે એ ટાઢું ટબૂકલું તે કેવું હશે.”

એટલામાં ડોશીના વાંસામાં ઉપરથી એક મોટું પાણીનું ટીપું પડ્યું. ડોશી વળી કંટાળીને બોલી :

હું સિંહલાથી ન બીઉ,

હું વાઘલાથી ન બીઉ;

બીઉ હું એક ટાઢા ટબૂકલાથી.

સિંહ ફરી વાર ડોશીને બોલતી સાંભળીને ગભરાયો. અને ટાઢા ટબૂકલાતી બચવા માટે ઊભે પૂંછડે જંગલ તરફ દોડ્યો.

રસ્તામાં એક વડ આવ્યો. વડ ઉપર એક વાંદરો ઘૂંજતો બેઠો હતો. નીચે ભૂલો પડેલો એક મુસાફર વડના થડ પાસે ઓડવાઈને પડ્યો હતો.

સિંહને દોડતો જતો જોઈને વાંદરે પૂછ્યું : “સિંહભાઈ ! વનરાજ થઈને ઘૂંજતા ઘૂંજતા ક્યાં દોડયા જાઓ છો ?”

સિંહ કહે : “ભાઈ ! હું ટાઢા ટબૂકલાથી બહુ બીઉ છું. એક ડોશી બોલતી હતી :

હું સિંહલાથી ન બીઉ,

હું વાઘલાથી ન બીઉ;

બીઉ હું એક ટાઢા ટબૂકલાથી.

આથી ડોશીને બોલતી સાંભળીને હું જીવ લઈને ભાગ્યો છું.’’

સિંહની વાત સાંભળીને વાંદરાને પણ બહુ બીક લાગી.

ઝાડ પાસે સિંહને ઊભેલો જોઈ નીચે બેઠેલા માણસને બીક લાગી કે કદાચ સિંહ પોતાને ખાઈ જશે. એટલે તેણે ઝાડ પર ચડવાનો વિચાર કર્યો. જ્યાં ડાળી પકડીને ઝાડ ઉપર ચડવા જાય છે, ત્યાં તો તેના હાથમાં વાંદરાનું ટાઢું ટાઢું પૂંછડું આવ્યું. મુસાફરે વાંદરાનું પૂંછડું પકડ્યું, એટલે વાંદરો ચમક્યો અને ટાઢું ટબૂકલું આવી પહોંચ્યું એમ ધારી, ચીસ પાડી કૂદ્યો. મુસાફરના હાથમાંથી પૂંછડું લપસી ગયું, એટલે તે ઘડ લઈને નીચે પડ્યો, વાંદરાએ ચીસ નાખી અને મુસાફર ઘડ દઈને નીચે પડ્યો, એટલે સિંહને લાગ્યું કે ટાઢું ટબૂકલું આવી પહોંચ્યું છે અને વાંદરાને પકડ્યો. છે. આથી સિંહ વધારે ગભરાયો અને અંધારામાં ત્યાંથી દોડતો દોડતો નાઠો.

તે જ રાત્રે એક વહોરાની બકરી ખોવાયેલી, તેથી તે જંગલમાં તેને શોધવા માટે નીકળેલો. અંધારામાં સિંહ તેની સાથે અકળાયો. સિંહને કંઈક અથડાયું, એટલે તેને બીક લાગી કે ટાઢું ટબૂકલું આવ્યું; ને વહોરાને કંઈક અથડાયું એટલે એણે જાણ્યું કે પોતાની બકરી હાથ આવી. સિંહ તો ટાઢા ટબૂકલાની બીકથી લપાઈને ટાઢો થઈને કોરે જઈને ઊભો રહ્યો. વહોરાને લાગ્યું કે નજીક ઊભેલું પ્રાણી પોતાની બકરી છે, એટલે તેણે એકદમ પાસે જઈને ગાળો દઈ, તેનો કાન પકડીને તેને બેચાર ખેંચી કાઢી. સિંહના મનમાં તો થયું કે ભોગ લાગ્યા ! ટાઢા ટબૂકલાના હાથમાં આવ્યા તે હવે છૂટશું નહિ. બીકમાં અને બીકમાં તેણે માર ખાઈ લીધો અને મિંયાની મીની જેવો બની વહોરા સાથે ચાલ્યો.

વહોરાએ ઘેર આવીને તેને બકરીને ખીલે બાંધી દીધો. સવારમાં ઊઠીને જ્યાં વહોરીસાહેબ બકરી દોહવા જાય, ત્યાં તો તેણે બકરીને બદલે સિંહને જોયો ! વહોરીજીએ વહોરાજીને વાત કરી, અને સિંહ છે એમ ખાતરી થતાં દૂરથી છરી વડે દોરડું કાપી નાખી વહોરો—વહોરી ઘરમાં પેસી ગયાં.

સિંહને મનમાં થયું : “હાશ ! ચાલો, ટાઢા ટબૂકલાથી છૂટ્યા !”

